

FESTA DEL BAPTISME DEL SENYOR (B)

Homilia del P. Ignasi M. Fossas, monjo de Montserrat

11 de gener de 2009

Is 55, 1-11; Salm resp. Is 12, 1,3-4bcd,5-6 (R.: 3); 1Jn 5, 1-9; Mc 1, 7-11

Oh tots els assedegats, veniu a l'aigua. Les lectures de la festa del Baptisme del Senyor, amb la qual es clou el temps nadalenc, ens presenten –germanes i germans– la bona nova de la salvació que ens ve de Jesucrist, el Fill estimat, i ho fan a través d'imatges molt eloqüents i molt properes. De vegades passa que la Sagrada Escripura utilitza un llenguatge propi de cultures molt allunyades a la nostra, i els conceptes que fa servir o les comparacions que ofereix no ens resulten familiars. Avui, en canvi, l'Escripura ens parla amb la imatge de l'aigua, tan familiar i tan present en la nostra vida. *Oh tots els assedegats, veniu a l'aigua.*

L'aigua apareix en primer lloc a la Bíblia, en la narració de la creació: *Al principi Déu creà el cel i la terra...tota la superfície de l'oceà era coberta de fosc i un vent de Déu batia les ales sobre les aigües* (Gn 1,1-2). El vent de Déu, que és signe de l'Esperit Sant, planava damunt les aigües primordials, les covava com una lloca cova els ous i a partir d'aquí Déu va anar creant totes les coses amb la seva Paraula, una paraula viva i eficaç. L'aigua i l'Esperit són a l'inici de la creació i són també a l'inici de la nostra vida cristiana pel baptisme.

Retrobem l'aigua en la narració èpica del pas del Mar Roig per part dels israelites. En la pasqua del poble d'Israel, Déu diu a Moisès: *ordena als israelites que es posin en marxa, i tu alça la vara, estén la mà cap al mar i es partirà en dos perquè els israelites caminin per terra eixuta, enmig del mar* (Ex 14, 15-16). És el gran signe de salvació, de predilecció, d'aliança entre Déu i el seu poble. Tal com Moisès fou salvat de les aigües, també el poble de Déu és alliberat de l'esclavatge d'Egipte a través del pas per les aigües obertes a banda i banda. Quaranta anys més tard el poble de l'aliança tornarà a passar enmig de les aigües, aquesta vegada seran les del riu Jordà i ho farà per entrar, victoriós, a la terra promesa. *Quan els sacerdots que portaven l'arca van posar els peus a l'aigua, les aigües es van aturar. Les que baixaven de dalt s'aixecaren en bloc...mentre les que baixaven cap el mar...van acabar d'eixugar-se. El poble va travessar el riu enfront de Jericó* (Js 3,14-16). Aquestes gestes salvífiques quedaran marcades profundament en la memòria d'Israel, de manera que les trobarem reflectides en el cant dels salms: *què tenies mar que vas fugir, i tu, Jordà, per tornar riu amunt?* (Ps 113, 3.5).

L'aigua, font de vida i de salvació, serveix al profeta Isaïes, com hem sentit, per explicar al poble on és la vida veritable: *Oh tots els assedegats, veniu a l'aigua...Estiguen atents, veniu a mi, i us saciareu de vida.* És la mateixa aigua que surt del costat dret del Santuari, del temple de Jerusalem, i purifica, renova i omple de vida tota la vall de l'Arabà fins llavors erma (Ez 47, 1s). L'aigua que cau del cel i no hi torna fins que amara la terra, la fecunda i la fa germinar, és signe eloqüent de la Paraula de Déu que no torna infecunda, sense haver fet la voluntat del qui l'ha enviada.

En Jesucrist es compleixen totes aquestes profecies que tenen l'aigua com a protagonista. Ell ja era present en la creació perquè Ell és la Paraula del Pare; amb el seu pas de la mort a la vida, duu a terme la pasqua definitiva, el veritable pas pel Mar Roig. A través del nostre baptisme, per Ell i en Ell, hem entrat a la terra promesa, hem travessat el riu Jordà signe dels nostres pecats i de la maldat del món. Del seu costat dret en brollà a la creu sang i aigua, signes del baptisme i de l'eucaristia pels quals som constituïts fills en el Fill, pels quals rebem l'Esperit Sant i creixem en la nostra vida cristiana.

Amb el seu baptisme al riu Jordà, Jesús inaugura la seva manifestació al poble d'Israel, i a través d'ell a tota la humanitat. Submergint-se a l'aigua d'un baptisme de conversió, que ell no necessitava, mostra la seva solidaritat amb tots els qui es penedeixen dels seus pecats i inaugura el baptisme amb l'Esperit Sant i amb foc. I Déu segella amb la seva paraula i amb el signe de l'Esperit, la manifestació del Fill predilecte: *Ets el meu Fill, el meu estimat, en tu m'he complagut.*

*Cerqueu el Senyor, ara que es deixa trobar, invoqueu-lo ara que és a prop ens deia el profeta Isaïes. No deixem apagar en el nostre cor el desig de trobar el Messies, el nostre Salvador, l'amic dels homes. No ofeguem en nosaltres la set d'eternitat i de plenitud, que només pot ser sadollada amb l'aigua de la vida. Disposem-nos a canviar de vida, a convertir-nos al Crist que ens ha estimat primer, per tal de poder renovar en nosaltres el baptisme de l'Esperit que vam rebre un dia. I així podrem afegir-nos a la joia de l'Església, que fa seu l'himne dels redimits d'Israel: *cantant de goig sortirem a buscar l'aigua de les fons de salvació. Enaltiu el Senyor, proclameu el seu nom. Canteu al Senyor que ha fet coses glorioses. Amén.**